

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i> (Mihaela Miroiu, Otilia Dragomir)	7
<i>Autoarele</i>	13

ISTORIILE

<i>Darul lui Dumnezeu</i> (Emilia Bârsan)	25
„ <i>Asta-i tot ?!</i> ” (Cornelia Grünberg)	40
<i>Un copil ca o portocală</i> (Ana Maria Sandi)	47
<i>Peruzeaua norocoasă</i> (Grete Tartler Tăbărași)	56
„ <i>Mama, când naști ?</i> ” (Sofia Văcărescu)	64
<i>Andrei, copilul 33</i> (Mihaela Miroiu)	78
<i>Minunăția</i> (Otilia David)	101
<i>Când am fost fericită...</i> (Aida Ferat Postolache)	113
<i>Ziua zilelor mele</i> (Cornelia Păscuție)	127
<i>Anouk</i> (Mihaela Vlăsceanu)	139
<i>46 de bucăți de gresie gri cu inserții albe</i> (Laura Grünberg)	160
<i>De Sânziene</i> (Cristina Ștefan)	174
<i>Burtocea</i> (Ștefania Miclea)	194
<i>Casa cu trei fete</i> (Claudia Miroiu)	210
„ <i>Știi că ai făcut un macrozom ?</i> ” (Otilia Dragomir)	225

<i>Peste ocean, într-o pădure</i> (Maria Bucur)	266
<i>Eva</i> (Ana Bulai)	290
<i>Fragmente de călătorie</i> (Ramona Păunescu)	302
<i>Cum am împlânzit eu timpul</i> (Daniela Palade Teodorescu)	323
<i>Buburuzul adorat</i> (Mia Gorea)	350
<i>Orientare/Ghid</i>	367

Am intrat în grija unui doctor de la o policlinică, doctor ce ar fi urmat să mă asiste și la naștere. Pe vremea aceea nu se făceau ecografiile și alte minuni prin care să afli sexul copilului sau posibilele probleme pe care acesta le-ar fi putut avea încă din perioada intrauterină. Există însă un test ce se făcea după aproximativ trei luni de sarcină (un fel de pâlnie ce se pune pe burta gravidei) prin care se putea asculta inima copilului. Am făcut acest test și am trecut prin niște emoții groaznice, atât soțul meu și cu mine, cât și doctorul, cred. După mai multe încercări, tot mutând pâlnia dintr-un loc în altul, nu se auzea nimic. În sfârșit, a dat Dumnezeu și, la un moment dat, pâlnia se pare că a ajuns în locul potrivit, așa încât am auzit destul de tare inima copilului: *bum, bum, bum*. Doctorul părea satisfăcut, noi eram fericiți că aveam un „copil cu inimă”, că doar o auziserăm. După toate emoțiile prin care am trecut, nu ne-a mai trecut prin cap să întrebăm de ce a durat așa de mult pentru a-i fi descoperită inima. În fapt, doctorul așezase inițial pâlnia în locul în care era de așteptat să se afle inima copilului. Neaflându-se acolo, a început să bâjbâie pe tot abdomenul meu, cu o oarecare disperare, recunosc, descoperind-o mai târziu în cu totul alt loc decât cel „normal”. Din păcate, asta nu i-a dat de gândit și nici nu ne-a atenționat că ar putea exista o problemă în legătură cu poziționarea copilului. Abia mai târziu, la naștere, am aflat că fiica mea avea o poziție intrauterină diferită de cea relativ comună (zice-se normală) și de aceea doctorul, relativ ignorant, nu ne-a explicat ce

s-a întâmplat cu căutarea pâlniei lui pe abdomenul meu bombat.

Lucrurile decurgeau normal cu sarcina. Mă îngrășam de la o zi la alta (dar nu excesiv, mai ales că doctorul mă atenționase să mă opresc cu îngrășatul după ce luasem aproximativ 6 kg în plus față de greutatea mea normală), iar fătul începuse să se agite și să reacționeze în felul lui la întâmplări de viață, la muzică, la râsete sau la oboseala mea. Întâmplarea a făcut însă ca într-o seară, când eram deja cam în șapte luni de sarcină, să avem invitați un vechi prieten de-al nostru (din tinerețe!) și pe soția lui, doctoră ginecolog. Nu o cunoscusem personal până atunci, însă relațiile pe care le-am dezvoltat între timp s-au transformat într-o adevărată prietenie. M-a atenționat în acea seară că, totuși, având în vedere vârsta mea și problemele de sănătate, era „puțin cam iresponsabil“ să mă las pe mâna oricărui doctor, mai ales în condițiile în care urma să nasc prin cezariană. Ea lucra la un spital specializat, sub îndrumarea prof. dr. Luca, un mare specialist obstetrician-ginecolog pe vremea aceea. În urma acestei discuții am decis, neîndoielnic, să fiu consultată și de domnul profesor. Evident, după prima întâlnire cu Domnia Sa, mi-a fost de ajuns să-mi dau seama că nașterea prin cezariană nu este „floare la ureche“, iar riscurile și implicațiile sunt prea mari pentru a nu coopera cu un doctor cu mare experiență. Urmarea acestei întâlniri a fost decizia de a renunța la doctorul meu curant și de a naște cu profesorul Luca. Bună decizie! La începutul lunii a noua am fost consultată de profesor,

el apreciind că mai trebuie așteptat cel puțin două sau trei săptămâni. La mai puțin de o săptămână după acest consult, la ora 9 seara, au fost primele semne ale declanșării nașterii. Nașterea s-a produs, de fapt, la sfârșitul primei săptămâni din luna a noua, ceea ce, probabil, nu a fost prea benefic pentru copilul nostru. Am sunat-o pe prietena mea, care, din fericire, era de gardă în seara aceea. Mi-a spus exact ce trebuie să fac în următoarea jumătate de oră, după care eram așteptată la spital. Când am ajuns eu acolo, profesorul era deja pe drum, dacă nu cumva și ajunsese (solicitat de prietena mea, bineînțeles). Mi-am făcut băgăjelul, ne-am suit în mașină și a condus soțul meu. (Cred că era prima dată când conducea el în prezența mea, în rest eu am condus mașina până în acel moment, având în vedere că nu eram prea voluminoasă.) Gândindu-mă în urmă la acel episod, cred că el era mai emoționat și îngrijorat decât mine. În următoarele ore, totul s-a desfășurat „ca la carte”. Mi-am pus băgăjelul într-un salon pentru lăuze, am fost pregătită pentru a intra în sala de operație, i-am văzut pe profesor și pe prietena mea, care m-au îmbărbătat, bineînțeles, și am adormit. Am intrat în operație la ora 11 noaptea, iar copilul s-a întâlnit cu „lumea reală” la ora 11.20. Am fost „trezită” la ora 12 noaptea de către anestezist, care îmi spunea: „Doamna Vlăsceanu, mă auziți? Aveți o fetiță de 2 kilograme și 44 de centimetri”. Îl auzeam, și singurul lucru pe care l-am putut spune a fost: „Dumnezeule, ce mică este”. Soțul meu, căruia îi fusese permis să asiste la naștere de după un geam, dintr-o altă încăpere,

nu mai suportase presiunea și, exact când fusese adusă pe lume fetița, ieșise să fumeze o țigară. A venit o asistentă la el și l-a informat, extrem de anxioasă, că a devenit tată.

— Ce este, fată sau băiat? Este sănătos copilul?, întreabă el, extrem de îngrijorat.

— Este fată, îi răspunde asistenta, îngrijorată, la rândul ei, de posibila lui dezamăgire.

— Ah, este exact ce îmi doream, o fată îmi doream, sunt cât se poate de fericit!

După terminarea operației urma să fiu dusă în salon. Îmi aduc aminte (sub efectul anesteziei) că era o discuție în legătură cu cine să mă ia în brațe și să mă mute pe patul mobil ce urma să fie transferat în salon. Soțul meu a insistat: „O duc eu, o iau eu“. Asta a și făcut. M-a luat în brațe și m-a dus direct în salon, fără să mă mai lase pe patul mobil. După o jumătate de oră a plecat, lăsându-mă „să mă odihnesc“. A revenit a doua zi la ora 8 dimineața cu trei buchete superbe de flori pentru mine, pentru profesor și pentru prietena mea. Nu m-am odihnit nici o clipă după acea operație (cu anestezie cu tot). Nu am putut adormi timp de trei zile și trei nopți nici un minut. Mă minunam cum dormeau lăuzele din salonul meu (care născuseră prin cezariană) câte paisprezece-șaisprezece ore fără să deschidă un ochi. La un moment dat a fost adusă pe un pat mobil o tânără extrem de corpolentă, aproape adormită, pe care asistenta s-a străduit aproape o jumătate de oră să o ia în brațe și s-o mute pe patul din salon. După ce a reușit, în sfârșit, a spus cu necaz: „Dacă mi se mai întâmplă o dată sau

de două ori așa ceva, ori mor, ori îmi dau demisia. Ce dracu', femeile astea însărcinate își închipuie că li se cuvine să fie și nesimțite și să se facă de 100-120 de kile doar pentru că țin un copil în burtă".

Am rămas încă trei săptămâni în spital. Copilul era prea mic, fusese trimis la secția de prematuri. Nu puteam s-o alăptez natural, așa că mă duceam la orele fixate și o alăptam cu biberonul. Cred că este una dintre cele mai dramatice situații cu care m-am confruntat în viață. Doctora ce o îngrijea, de altfel de un profesionalism excepțional, nu dorea să-mi dea nici un fel de asigurări. O întrebam în permanență: „Doamna doctor, ce face fetița mea, credeți că se va descurca?”. Răspunsul ei era invariabil același: „Nu vă pot spune nimic deocamdată, știți că ați născut un copil foarte, foarte mic, cu probleme”. Și de fiecare dată făcea și un anumit gest: își deschidea mâinile pe o distanță foarte mică pentru a-mi aduce aminte ce firavă este fetița. Trei săptămâni am plâns încontinuu. Soțul meu venea în fiecare zi la mine și stăteam împreună cu orele. Era luna iunie, o caniculă îngrozitoare, nu prea aveam unde să mă spăl. Am fost la baia comună de câteva ori și efectiv nu am putut să mă spăl din cauza mizeriei de la dușuri (fuseseră transformate în toalete). Îmi puneam un scaun în dreptul unei chiuvete din rezerva în care stăteam și încercam să-mi rezolv problemele de spălare pe bucățele. Când prietena mea era de gardă, mă duceam la camera de gardă, cu acordul ei, bineînțeles, și îmi făceam repede un duș. Peste vreo două săptămâni, când copilul se pare că începuse să aibă mai multe

șanse, însăși doctora care o îngrijea îmi permitea să plec acasă, pentru duș, relaxare etc., după alăptarea de la 10 noaptea, urmând să mă întorc la spital până la ora 6 dimineața. Îmi propunea lucrul acesta numai când era ea de gardă, asigurându-mă că se va ocupa ea personal de copil peste noapte.

Experiența pe care am trăit-o în cele trei săptămâni de spitalizare este, neîndoielnic, unică în viața mea. Dincolo de îndurerare, suferință, plâns, îngrijorare în legătură cu soarta fetei mele, nu puteam să fiu indiferentă la ceea ce se întâmpla în jur. Observam, de exemplu, cu mare atenție comportamentul mameilor, asemenea mie, din secția de prematuri. La orele de alăptare ne prezentam toate acolo, foarte disciplinate, echipându-ne cu halate, măști, bonete etc. Odată ce erau aduși copiii și puși în brațele mameilor lor, se crea un fel de miraj, o vrajă, o atmosferă de mister, acea tăcere adâncă din care răzbătea doar „sunsetul” dragostei necondiționate, lipsită de cuvinte, „ochi în ochi”. Mamele erau atât de preocupate de propriii lor copii, de cât și cum mănâncă, de speranța că masa respectivă le va da o șansă în plus, încât aproape că nu aveau ochi pentru nimic altceva.

Totuși, gândindu-mă în urmă, îmi dau seama că se crease o anume competiție, cel puțin între mamele care aveau locurile alăturate. De exemplu, eu stăteam lângă o altă mamă, de etnie romă, care avea un băiețel, Marian. Se uita în permanență la biberonul fetei mele, încercând să observe cât a mâncat sau dacă a mâncat tot. Dacă, din întâmplare, băiatul ei nu mânca la fel de bine la ora respectivă, îl certa: